

ကောင်းမြင်စာပေ

စကားပြောတဲ့အသံဦးနှုန်း

ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း.. မေမေ အဲ့လိုမလုပ်ပါနဲ့ ၊ အဲ့လို မလုပ်ပါနဲ့ ၊
သား တစ်သက်လုံး ကြေကွဲပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ရအောင် မလုပ်ပါနဲ့ ၊ သား မေ
မေနဲ့ တမလွန်မှာ ပဲ အတူ နေပါရစေ။

သား ဘဝဟောင်းကို ပြန်မသွားပါရစေနဲ့ တော့....

(ဇင်ဇော်)

သား... မေမေလေ..ဖြစ်နိုင်ရင် မေမေနဲ့လုံးကို သားကို အစားထိုး
ပေးချင်လိုက်တာ သား ယုံလား၊ အမေတွေဟာ သူတို့ သားသမီးအတွက်
ဆို အသက်ကို ပေးဝံ့တယ်...၊

အသက်ကို လဲဝံ့တယ်။

(ဒေါ်ခိုင်ကျော်အောင်)

နောက်တစ်ကြိမ် မျက်စိဖွင့်ရင်...

ပြန်တွေ့ကြမယ်လေ.. မောင်..

(ယမုန်နာ)

အခန်း(၁)

"မောင်ရေ.. ရေချိုးတာ ကြာနေပြီနော်၊ အအေးပတ်မယ် တော်တော့
"

ယမုန် ခပ်စူးစူးလေး အော်ပြောလိုက်တယ်။

မောင်ဟာ ယမုန်နဲ့ များ ဆိုရင် ကလေးလေးကျနေတာပဲ... တစ်ဦး
တည်းသော သားပီပီ ကလေးဆန်ချင်တယ်။

သူ့မေမေနဲ့ ဆိုရင်တော့ ဂျစ်ကျတတ်တယ်တဲ့ ၊ သူ့မေမေက နေရာ
တကာ ဇယားကြီးအတိုင်း လှုပ်ရှားခိုင်းတတ်လို့ သူကလည်း ပြန်
အရွဲ့တိုက်တတ်တယ်တဲ့

(အဲဒီအပြုအမူကြောင့် ယမုန်ဘဝရဲ့ အရမ်း အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်
ခုဟာ ကံကောင်းစေခဲ့တာပေါ့)။

ဒါပေမဲ့ သူဟာ လုပ်ငန်းခွင်မှာ ဆိုရင်တော့ အင်မတန်တိကျ ပြတ်
သားတဲ့ ပါးနပ် ကျွမ်းကျင်တဲ့ .. လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက် ပုံစံအပြ
ည့် ဖမ်းတတ်တယ်လေ။

မောင့်ဆီက တုံ့ပြန်သံ မကြားရဘူး။

"ဘုတ်...ဘုတ်..."

ယမုန် တံခါးကို ခပ်ပြင်းပြင်းလေး ပုတ်လိုက်တယ်။

"မောင်ရေ.. ရေချိုးခန်းထဲက ထွက်တော့လေ၊ အအေးမိလိမ့်မယ်ဆို"
နောက်တစ်ခွန်း ထပ်အော်လည်း မောင့်ဆီက ဘာသံမှ မကြားရပြန်
ဘူး။ ယမုန် နည်းနည်း စိတ်ပူသွားတယ်။

"မောင် ပြောနေတာ မကြားဘူးလားလို့ "

ယမုန် ဒီတစ်ခါတော့ အသံအကျယ်ကြီးနဲ့ အော်လိုက်မိတယ်။

တံခါးကို တအား ထုမလို့ လက်ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာ ပဲ တံခါးက ချပ်
ခနဲ ညင်သာစွာ ဟ သွားခဲ့တယ်။

ဒါပေမဲ့ လူကို မတွေ့ရဘူး။

ကျွန်မရဲ့ သွေးနားထင်တွေ တခိုင်းခိုင်းနဲ့ ဆောင့်ခန့်သွားတယ်။

မောင်.. မောင် ဘာများ ဖြစ်နေပြီလဲ။

ကျွန်မ ရေချိုးခန်းထဲ ပြေးဝင်လိုက်တယ်။

မောင့်ကို Bathtub ကြွေလေးရဲ့ အောက်ခြေမှာ ပကတိ ငြိမ်သက်
စွာ တွေ့လိုက်ရတယ်။

"မောင်.. မောင်"

မောင်က မျက်လွှာပိတ်လျက်သား။

နှုတ်ခမ်းလည်း တင်းတင်းစေ့လျက်သား။

မောင့်နှုတ်ခမ်းတွေ ပြာနှမ်းနေပြီ။

ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်ကို ပလုံစီတွေ တက်မလာဘူး။

ဟင့်အင်း မောင် မသေရဘူး၊ မောင် သေလို့ မဖြစ်ဘူး။

မောင်.. မောင်ရယ်... ကျွန်မဘက်ကို ငဲ့ပါဦး။

ခုလိုအချိန်မှာ .. မောင် သေလို့ မဖြစ်သေးဘူးလေ။

ကျွန်မကို မှောင်မိုက်တဲ့ ချောက်ကမ္ဘာကြီးထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း
ထားရစ်ခဲ့တော့မလား။

ရေပြင်အောက်ခြေမှာ မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်နေတဲ့ မောင့်ကို
ကြည့်ပြီး.. ကျွန်မ ဆောက်တည်ရာမရအောင် တုန်လှုပ် ချောက်ချားနေ
မိတယ်။

မောင်မရှိတော့ရင် သွားပြီ။

ကျွန်မရဲ့ ဘဝတစ်ခုလုံး သွားပြီ။

ကျွန်မ ဘယ်လို ရပ်တည်ရမလဲ မောင်ရဲ့ ။

ရေ ထဲ မှာ တောင့်တင်းပြီး ငြိမ်သက်နေတဲ့ မောင့်ကို.. ကျွန်မ
တွေတွေကြီး စိုက်ကြည့်နေမိတယ်။

မောင် အသက်မရှိတော့ဘူး။

မောင်နဲ့ ကျွန်မ နှစ်ယောက်တည်း...။

ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း ပကတိ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လွန်းနေတယ်။

ကြွေလားထဲမှာ တောင့်တင်း အေးစက်နေမှာ ဖြစ်တဲ့ မောင့်
အသက်မဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ကြည့်ပြီး တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ယမုန် ကြောက်စိတ်
တွေ စိမ့်ဝင်လာမိတယ်။

ယမုန် ကြက်သီးတွေ ဖြန်းခနဲ ထလာတယ်။

ကြောက်စိတ်ကြောင့် ယမုန်ရင်ထဲ တလှုပ်လှုပ် ခါလာခဲ့တယ်။

စိုက်ကြည့်နေရင်းကနေ မောင့်မျက်တောင်တွေ တရွရွ လှုပ်လာ
တယ်လို့ ထင်မိတယ်။

ဟုတ်ရဲ့ လား...။

တလုပ်လုပ် ခါနေတဲ့ ရင်ဘတ်ကို ဖိပြီး ယမုန် သေချာအောင် ခေါင်း
လေး ရှေ့ထုတ် ကြည့်လိုက်တယ်။

ဟင့်အင်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘာမျက်တောင်မှ မခတ်ပါဘူး။

ငါ့နှယ်။

ယမုန် ဟင်းခနဲ... သက်ပြင်းချလိုက်တယ်။

အဲ့ဒီအချိန်မှာ ပဲ မောင့်မျက်လုံးတွေဟာ ဖြုန်းဆို.. ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာခဲ့
တယ်။

"အား..."

ယမုန် မျက်လုံးစုံမှိတ်ပြီး အော်လိုက်မိတယ်။

ကြောက်စရာ ကောင်းလိုက်တာ...

လိပ်ပြာ လွင့်ထွက်သွားမတတ်ပဲ။

ယမုန် ကြောက်လန့်တကြားနဲ့ ရေချိုးခန်းထဲကနေ လှည့်ထွက်ပြေး
ဖို့ ပြင်လိုက်တဲ့ အချိန်မှာ ပဲ....

ဖျတ်ခနဲဆို အေးစက်နေတဲ့ လက်ချောင်းတွေက ယမုန်ကို ဆောင့်ဆွဲ
တာ ခံလိုက်ရတယ်။

"အား..အား..လုပ်ကြပါဦး၊ကယ်ကြပါဦး"

"ဟိတ်.. ဘာတွေ လျှောက်အော်နေတာလဲ ကလေးမ"

"အံ့မယ်လေး"

သွေးပျက်မတတ် ကြောက်နေမိရင်းကနေ ယမုန် သူ့ကို မရဲတရဲ လှည့်ကြည့်လိုက်မိတယ်။

"ဟား.. ဟား.. ဟား"

သူက မျက်ခုံးပင့်ပြီး အော်ရယ်နေသေးတယ်။

ဘုရား.. ဘုရား...။

ခုထိ ယမုန်ရင်ထဲ တဒိန်းဒိန်း တုန်နေတုန်းပဲ။

"မောင်"

"ညောင်"

ကြည့်စမ်း...၊ သူကတော့ နောက်နေနိုင်သေးတယ်။

ယမုန် နည်းနည်းလေး မျက်လုံး ဝင့်ကြည့်လိုက်တယ်။

"မောင်... မောင် မသေဘူးနော်"

"ရင်ခုန်နေတုန်းပါ ခင်ဗျ၊ မယုံ... စမ်းကြည့်ပါ"

မောင်က ရင်ကော့ပြတယ်။

ယမုန် လက်ချောင်းထိပ်လေးတွေနဲ့ မောင့်ရင်ဘတ်ကို ဖွဖွကလေး စမ်းလိုက်တယ်။

ဟုတ်သားပဲ၊ မောင် တကယ်ပဲ ရင်ခုန်နေတုန်းပဲ။

"ကြည့်စမ်း... ခုနတုန်းကတော့"

"အချစ် စမ်းကြည့်တာလေ"

ယမုန့် နည်းနည်းတင်းသွားတယ်။

"ဒါ စမ်းစရာလား မောင်ရဲ့ ၊ ယမုန့်ကတော့ မောင် သေသွားပြီထင်လို့ စိုးရိမ်လိုက်ရတာ၊ ရူးတော့မယ် သိလား"

"ကြောက်လိုက်ရတာဆိုတာလည်း ထည့်ပြောဦးလေ"

ယမုန့် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနဲ့ မောင့်ကို မျက်စောင်းထိုးထည့်လိုက်တယ်။

မောင်က ယမုန့်ကို အသေအချာ စိုက်ကြည့်တယ်။

ယမုန့်မျက်လုံးတွေထဲကို စူးနစ်နေအောင် စိုက်ကြည့်တာပါ။

မောင့်အကြည့်တွေကြောင့် ယမုန့်ကိုယ် ယမုန့် မလုံခြုံတော့သလို ခံစားလိုက်ရတယ်။

မောင့်မျက်လုံးတွေက တစထက်တစ နင့်ဆွေးလာသလိုပဲ။

"မောင် မရှိတော့ရင်.. မင်း ဘယ်လို ကျန်ရစ်ခဲ့မလဲလို့ မောင်သိချင်တယ် ယမုန့်"

"မောင်.. ဟင့်အင်း"

ကျွန်မ မောင့်ရင်ခွင်ထဲ ဝင်လိုက်ပြီး မောင့်နှုတ်ခမ်းလွှာတွေကို လက်ဝါးနဲ့ တင်းတင်း ဖိပိတ်လိုက်တယ်။

မောင်က ကျွန်မ လက်ဝါးကို ဖွဖွမွေးပြီး... အသာ ဖယ်ရှားလိုက်တယ်။

"မင်း မောင့်ရဲ့ အသုံးမကျတော့တဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ထားရစ်ခဲ့မှာ ပေါ့နော်၊ ပြီးတော့.. မင်းကို ပျော်ရွှင်အောင် ထားနိုင်မယ့် အခြားတစ်ယောက်နဲ့"

မောင့်စကားလုံးတွေက ယမုန့်နှလုံးသားကို အပ်ဖျားလေးနဲ့ ဖိဖိထိုး
နေသလိုပဲ စူးရှ နာကျင်စေတယ်။

ယမုန့် မောင့်ကို စကားလမ်းကြောင်းလွှဲဖို့ ကြိုးစားလိုက်တယ်။

"ရေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မကြားဖူးတဲ့ သရဲအကြောင်း မောင့်ကို
ပြောပြမယ်"

"သရဲအကြောင်း ...အဟား ...ပုံပြင်လား"

မောင်က ပခုံးတွန့်ပြီး လှောင်သလို ပြန်မေးတယ်။

" မဟုတ်ဘူး ...တကယ့် အဖြစ်အပျက် ၊ ကျွန်မမေမေရဲ့ တကယ့်
အဖြစ်အပျက်၊ မေမေပြောပြတာ...အိုး... သိပ်ကြောက်ဖို့ ကောင်းတာပဲ
မောင်ရယ်"

"ဟုတ်လား...သိပ်ကြောက်ဖို့ ကောင်းတယ်ဆို ပြောပြစမ်းပါဦး၊ ကို
ယ်လည်း သရဲအကြောင်းဆို အရမ်းစိတ်ဝင်စားတယ်"

"ဒီလို မောင်ရဲ့ ..."

အခန်း (၂)

ငွေရောင် တလက်လက် ထနေတဲ့ ရေပြင်ကို ကြည့်ပြီး... သီတာ အံ့
ဩ မှ င်တက်နေမိတယ်။

ဒီနေရာကို သူမဘာကြောင့် ရောက်လာခဲ့ရတာလဲ။ သူမ အိပ်ရာ ထဲ
မှာ ပဲ ရှိနေရမှာ လေ... ခုတော့ ချောင်းစပ်လေးမှာ တစ်ယောက်တည်း
ရပ်လို့ နေပါလား။

သူမရဲ့ အသိစိတ်တွေကို ဖမ်းဆုပ်မရဘူး ဖြစ်နေတယ်။

ချောင်းရေပြင်မှာ ညင်သာစွာ လှုပ်ခတ်နေတဲ့ လရိပ်ကိုတွေ့လိုက်ရ
တော့ ...မိုးကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်လိုက်မိတယ်။

အိုး...ကောင်းကင်မှာ လမင်းဟာ ဝိုင်းစက်လို့ ပါလား။

လရဲ့ အရောင်ကလည်း လင်းပ ပြာလဲ့လို့ နေတယ်။

လပြည့်ညပါလား။

သီတာက ကောင်းကင်က လကို တစ်လှည့်၊ ရေပြင်က လကို တစ်လှ
ည့် ကြည့်နေမိတယ်။ ကြည့်နေမိရင်းကနေ...

ရေပြင်က လရဲ့ အရိပ်ဟာ သိသိသာသာကို လှုပ်ခတ်သွားတယ်။

အမြင်များ မှားသလားလို့ မျက်တောင်တွေကို အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ ခတ်ပြီး ကြည့်မိတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ...

ရေထဲမှာ လရဲ့ အရိပ်အောက်ကနေ တစ်စုံတစ်ရာဟာ တစ်စထက် တစ်စ တိုးထွက်လာတယ်။

ဝီပြင်စွာ မြင်လိုက်ရတဲ့ အချိန်မှာ ...သီတာရဲ့ မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ် ဝိုင်းစက်သွားရတယ်။

အရုပ်ခေါင်းပြတ်။

မွေးကင်းစ ကလေးငယ်နီးပါးမျှ ရှိတဲ့ အရုပ်ခေါင်းပြတ်။

ဒါ...ဒါ နေ့လယ်ခင်းက သူမကိုယ်တိုင် လာပြီး စွန့်ပစ်ထားတဲ့ အရုပ် ပဲ။

အရုပ်အသစ် လိုချင်တိုင်း အရုပ်အဟောင်းကို ခြွေတွေလက်တွေ တစ်စစီ ဖြုတ်ပစ်ပြီး ခြံနောက်က ချောင်းမှာ မျှောပစ်တတ်တာ သီတာ အကျင့်။

လရိပ်အောက်ကနေ နောက်ထပ် ခြွေပြတ်လက်ပြတ်တွေဟာ တစ်ခုချင်းစီ ထွက် လာပြီး... ခေါင်းပြတ်ရဲ့ အနားမှာ ဝဲလည် လှည့်နေတယ်။

ဒါ...မဖြစ်နိုင်တာပဲ။

သွေးရိုးသားရိုး မဟုတ်ဘူး လို့ သူမ သိလိုက်တဲ့ အချိန်မှာ ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ အရုပ်ခေါင်းပြတ်ရဲ့ ပါးစပ်ဟာ ပွင့် လာပြီး...

"သီတာ ...သီတာ ...ငါ့ကို ပြန်တပ်ပေးပါ၊ ငါ့ကို ခြွေတွေ လက်တွေ

ပြန်တပ်ပေးပါ။ ငါတောင်းပန်ပါတယ်ဟာ"

အရုပ်ခေါင်းပြတ်ဆီက ကလေးငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ အသံမျိုး ကြားလိုက်ရတဲ့ အချိန်မှာ ...ကြောက်လန့်မိလွန်းလို့ သူမ တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေမိတယ်။

"သီတာရယ်... နင် သိပ်ရက်စက်တာပဲ။ ငါ့ကို အကောင်းကြီးကနေ ခြေတွေလက်တွေ ဖြုတ်ပစ်တယ်၊ အခုတော့ ငါ...ငါ... ဒုက္ခိတ ဖြစ်ရပြီ"

"ဘာဆိုလဲ...နင် ...နင်က သက်ရှိမှ မဟုတ်ဘဲ၊ နင်က အရုပ်ပဲ သက်မဲ့ပဲ"

"ငါက အရုပ်ဆိုပေမယ့် ဝိညာဉ် ရှိတယ်"

"ဝိညာဉ် ဟုတ်လား ...အံ့မယ်လေး"

ဝိညာဉ် ဆိုတဲ့ စကားလုံး ကြားလိုက်ရတာနဲ့ သီတာဟာ... အိမ် ဘက်ဆီ တစ်ဟု န်ထိုး ပြေးလာခဲ့မိတော့တယ်။

နောက်တစ်နေ့မှာ သီတာဟာ အပြင်းဖျားတော့တာပဲ။

လူကြီးတွေဟာ သီတာ ပြောပြတဲ့ အတိုင်း ချောင်းထဲ သွားကြည့် တော့ တကယ်ပဲ ပေါလောမျောပြီး စုပုံပဲ လည်လှည့်နေတဲ့ အရုပ်ခြေ ပြတ် ခေါင်းပြတ်တွေ တွေ့ခဲ့ရတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အပြင်းဖျားနေတဲ့ သီတာ့အတွက် စိတ်ရှင်းရအောင် အရုပ်ရဲ့ ခေါင်းပြတ်ခြေပြတ်တွေကို ဆယ်ပြီး မီးပုံရှို့တဲ့ အခါမှာ ကော် ညှော်နံ့မထွက်ဘဲ ...အသားကို လောင်တဲ့ ညှော်နံ့မျိုးပဲ ရခဲ့ကြသတဲ့ ။

အဲဒီနေ့ကစပြီး သီတာဟာ အရုပ်တွေနဲ့ မဆော့တော့ဘူး။

နောက်ပြီး ...ညအချိန် ယောင်ပြီး လမ်းထလျှောက်တတ်တဲ့

အကျင့်ပါ ပျောက်သွားတော့တယ်တဲ့ ။

"ဟား...ဟား... ဟား..."

ကျွန်မစကားကို ဆုံးအောင် နားထောင်ပြီးတဲ့ အချိန်မှာ မောင်က အော်ရယ်တယ်။

"ဟေ့ ...ဘာရယ်စရာပါလဲ မောင်ရဲ့ ၊ ကျွန်မပြောပြနေတာ သရဲ အကြောင်းလေ"

"ယမုန်ပြောပြတာက ကိုယ့်အတွက် ရယ်စရာကောင်းနေတာကိုးကွ၊ ကိုယ်က တကယ်မှတ်လို့ နားထောင်နေတာ၊ ယမုန့်မေမေရဲ့ ချာတိတ် ပေါက်စလေးဘဝက အဖြစ်အပျက်ဆိုတော့... ကြောက်စရာ မကောင်း တဲ့ အပြင် ကိုယ်က ရယ်ချင်လာတာပေါ့"

"အိုး... ရယ်စရာမကောင်းပါဘူး၊ ကျွန်မဖြင့် မေမေ ပြောပြတုန်းက ဆို ကြောက်လွန်းလို့ ကြက်သီးတွေပါ တဖြန်းဖြန်း ထတယ်"

"ဟုတ်လား... ကိုယ့်အတွက်တော့ ကြောက်စရာမကောင်းပါဘူး"

"အို... ကျွန်မကြားဖူးတဲ့ သရဲအဖြစ်အပျက်တွေ အများကြီး ရှိသေး တယ်၊ အရမ်း ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ..."

ကျွန်မ ခြေဟန်လက်ဟန်အပြည့်နဲ့ မောင့်ကို စိတ်ပါလက်ပါ ဆက် ပြောဖို့ အရှိန်ယူလိုက်ဆဲမှာ ပဲ...

"အိုကေ... အိုကေ... နောက်တော့ ကိုယ်တို့ အေးအေးဆေး ဆေး အချိန်ယူပြီး ပြောကြတာပေါ့၊ ယမုန်ပြောပြမယ့် သရဲပုံပြင်တွေ ကိုယ်စိတ်ဝင်စားပါတယ်၊ လောလောဆယ်တော့ ကိုယ်အချိန် မရှိတော့ ဘူး၊ သွားတော့မယ်နော် ယမုန်လေး ...ဘိုင့်"

ယမုန်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ...သူ ရှေ့ကနေ ခပ်သွက်သွက် ထွက်သွား

တော့ ...ယမုန့် တော်တော် အံ့ဩသွားတယ်။

"ဟေ့...မောင်၊ ရှင် ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ!"

သူ ယမုန့်ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ လက်ပဲပြတယ်။

"ဆောရီး ယမုန့်၊ ကိုယ်နောက်ကျနေပြီ"

ကျွန်မ သူ့နောက်ကို ကမန်းကတန်း လိုက်ရင်း...

"ရှင် ကျွန်မနဲ့ မနက်စာ အတူတူ မစားတော့ဘူးပေါ့... ဟုတ်လား!"

"မေမေ မနီးခင် ကိုယ် အိမ်အမြန် ပြန်ရောက်မှ ဖြစ်မယ်လေ ယမုန့် လေး၊ မင်း နားလည်တယ် မဟုတ်လား"

"နေဦးမောင်...ခဏ ...ခဏလေး၊ ကျွန်မက မောင်နဲ့ မောင့်မေမေတို့ ကြားထဲမှာ ဘာလဲ၊ ကျွန်မရဲ့ အခန်းကဏ္ဍဟာ ဘာလဲ၊ ကျွန်မက မောင့် အတွက် ဘာမှ အရေးပါ အရာမရောက်တဲ့ သူလား!"

မောင့်အပြုအမူတွေက ကျွန်မကို တခါတလေမှာ အရမ်းနာကျင်စေ တယ်။

ကျွန်မမျက်ဝန်းတွေ ပူနွေး စိုစွတ်လာတယ်။

သူ ကျွန်မကို လှည့်ကြည့်နေတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်မမျက်တောင် ကပျာ ကယာ ခတ်ပြီး မျက်နှာလွှဲနေလိုက်တယ်။

သူ သက်ပြင်းရှိုက်ပြီး ကျွန်မပခုံးပေါ် လက်နှစ်ဖက် ဖွဖွတင်တယ်။

"ယမုန့်ရယ်...ခုချိန်မှာ ကိုယ့်ကို နားလည်ပေးပါ။ ခဏလေးပါ... ခဏလေး သည်းခံပေးပါ၊ ကိုယ်...မေမေနဲ့ ညှိနှိုင်းမှာ ပါ။ ယမုန့်ကို ကိုယ် စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားမှာ ပါ၊ နော်...ကလေး၊ ကဲ...ကိုယ်သွားမယ် နော်"

ပြောပြောဆိုဆို သူ ကမန်းကတန်း ပြေးထွက်သွားတော့တယ်။

ကျွန်မ သူ့ကျောပြင်ကို ခါးခါးသီးသီး စိုက်ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်

။

အခန်း (၃)

သူ အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့ အချိန်မှာ မေမေက နိုးနှင့်နေပြီ။

ရေချိုး အဝတ်စားလဲပြီး မနက်စာစားဖို့ ထမင်းဝိုင်းမှာ အသင့်စောင့်နေတယ်။

သူ နည်းနည်း မလုံခြုံသလို ခံစားလိုက်ရတယ်။

မေမေ့ရှေ့မှာ သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်ရှိတဲ့ ကလေးငယ်လေး တစ်ယောက် လိုပဲ ရှိုးတိုးရှုနဲ့တန့် ဖြစ်နေမိတယ်။

"ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ သား"

"လမ်းလျှောက်ပြီး ပြန်လာတာ မေမေ"

မေမေ့အကြည့်တွေက စူးရှလွန်းတယ်။

သူ မေမေနဲ့ မျက်လုံးချင်း မဆုံမိအောင် သတိထားနေရတယ်။

"မိန်းကလေးအနံ့...မိန်းကလေးအနံ့ ရတယ် သားဆီက"

မေမေက နှာခေါင်း ရှုံ့ပွ ရှုံ့ပွ လုပ်ရင်းပြောတော့ ...သူ တော်တော် နေရထိုင်ရ ခက်သွားတယ်။

"မေမေကလည်း ဗျာ... ပေါက်ကရ"

" မဟုတ်ဘူး ... မိန်းကလေးတွေ သုံးလေ့သုံးထရှိတဲ့ အလှပြင် ပစ္စည်း အနံ့မျိုးရနေတာ"

"ဟာ ..မေမေကလည်း ၊ မေမေပဲ သုံးထားပြီးတော့..."

မေမေက သူ့ကို ခပ်စူးစူး ပြန်ကြည့်တယ်။

"မေမေသုံးတတ်တဲ့ ပစ္စည်း အနံ့အသက်မျိုး မဟုတ်ဘူး သား"

သူ ခပ်တိုးတိုးလေး ကျစ်ခနဲ စုတ်သပ်လိုက်မိတယ်။

"မေမေ... ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော် အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ပြီ ဆိုတာ သတိရပေးပါလား"

မေမေက နှုတ်ခမ်း ထောင့်စွန်းလေး တွန့်ကွေးလိုက်တယ်ဆိုရုံ ပြုံးတယ်။

"အိုကေ... အိုကေ... မေမေ့သားလေးကို မေမေက စိတ်ထိခိုက်နာကျင်ရမှာ စိုးရိမ်လွန်းလို့ ပါကွယ်"

(ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မေမေ၊ ယမုန်က သားကို အစစ အရာရာ စိတ်ချမ်းသာ ပျော်ရွှင်စေသူပါ)

"ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ သားက စိတ်ထိခိုက်လို့ မဖြစ်ဘူးလေ၊ ပြီးတော့... သားကို မေမေ့လို ဘယ်သူက အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ ပြုစုနိုင်မှာ လဲ၊ သားကို မေမေ ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးနဲ့ မှ စိတ်မချနိုင်ဘူး"

(ယမုန်က မေမေ့နီးပါး သားကို ဂရုစိုက်ပါတယ်၊ မေမေ့ထက် သာတာက သူက ဆေးအကြောင်းကို မေမေ့ထက်တောင် နားလည်ပါသေးတယ်)

"မေမေ...သားတို့ အလုပ်ကိစ္စ ပြောကြရအောင်"

သူ မေမေ့ကို သိသိသာသာပဲ စကားလမ်းကြောင်း လွဲလိုက်တယ်။

မေမေက ခေါင်းညိတ်ပြီး လက်ခံပါတယ်။

"အိုကေ...နေ့လယ်ကျရင် နယ်က ကုန်သည် တွေ လာမယ်၊ အဲ့ဒါ သား..."

"အာ... ဆောရီး မေမေ၊ ဒီနေ့နေ့လယ် သားသူငယ်ချင်း တစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားသေးတယ်၊ ရုံးမှာ အန်ကယ်မောင်မောင်တို့ ရှိမှာ ပဲ "

"မတူဘူးလေ သား၊ မင်းသူငယ်ချင်းက ဘာမို့လို့ ..."

မေမေ့စကားမဆုံးခင် သူ အမြန် ဖြတ်ပြောလိုက်တယ်။

"သီဟကို ပြောတာ မေမေ၊ သူဟာ သား အမြဲတစေ မဖြစ်မနေ တွေ့ရမယ့်သူပဲ၊ သားစိတ်ဓါတ်ကို သူက အမြဲ မြှင့်တင်ပေးနေတာ"

မေမေက ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူးဆိုတဲ့ သဘော သူ့ကို ပခုံး တွန့်ပြတယ်၊ သူ စားလက်စကို ခပ်မြန်မြန် လက်စသတ်လိုက်ပြီး ကားထဲက နေပဲ မေမေ့ကို ထိုင်စောင့်နေလိုက်တယ်။

ကျွန်တော် မေမေ့ကို သိပ်ချစ်တယ်။

မေမေကလည်း ကျွန်တော့်ကို သိပ်ချစ်မှန်း သိပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ မေမေဟာ ကျွန်တော့်အပေါ် ဂရုစိုက်မှုတွေ လွန်ကဲနေတယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။

ကျွန်တော့်ကို ချုပ်ချယ်နေသလိုပဲ။

မေမေနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရတိုင်း ကျွန်တော် စိတ်ကျဉ်းကျပ်နေတတ်တယ်။
